

N:o 4.

Af herr **Wallin**, *angående skrifvelse till Konungen med begäran om framläggande af förslag till lag om skyldighet för skogs-egare att sörja för återväxt å afverkad skogsmark, som ej odlats.*

Klagan öfver skogssköfning och deraf befarad skogsbrist är gammal och den tilltager allt mer i styrka och befogethet, enär tillgången å skog inom landet ständigt minskas, i följd af lättare afsättning genom nya och förbättrade kommunikationsleder, och att en lag om besörjande af återväxt saknas.

Man har visserligen i de nordligaste länen sökt bot härför genom en så kallad dimensionslag, som man äfven, mer eller mindre modifierad, velat införa längre ned åt landet; men oafsedt att denna lag är ett ingrepp i eganderätten och därför förkastlig, torde kunna sägas, att den endast skyddar skogen tills den blir färdig att fällas för sågverkens behof; sedan blir ju all den afverkade marken, som ej hinnes af frö från närgränsande skogar, utan återväxt, derest ej särskilda frösåningsåtgärder vidtagas.

Frågan om en lag för vården om enskildes skogar i öfrigt har förut förevarit i Riksdagen men fallit, som jag tror därför, att man velat allt för mycket kringskära egarens dispositionsrätt öfver skogen. Enligt min åsigt bör ej ringaste inskränkning göras i hans rätt att afverka och afyttra sin skog; men deremot bör honom åläggas, att sörja för återväxt och att inom 8 å högst 10 år efter skedd afverkning styrka, att så skedd å den mark, som ej under tiden blifvit odlad till åker eller äng.

Väl får man höra, att enda sättet för uppnående af en bättre skogsskötsel vore, att bibringa allmänheten rätta begreppet om skogens

värde o. s. v.; — jag tror dock, att man ej bör invänta denna antagtagligen långt aflägsna tid. —

Bland svårigheterna för införande af en lag om återväxt torde förekomma: dels att bestämma hvad som efter afverkning kunde anses som passande till hagmark, i fall egaren gör sådana anspråk, dels om lagen skall tillämpas å hårdt gallrad skog och dels att få en enkel och verksam kontroll. Af dessa svårigheter torde frågan om ifrågasättande af ökad hagmark vara svårast och den enda, som i någon mån gör intrång i egarens rätt; *dock borde ej fördenskull hela frågan få falla*, synnerligen då all förut befintlig hagmark bibehålles och vanligen all duglig betesmark förut är utlagd till hagar.

Beträffande återväxt af hårdt gallrade skogar, så torde, att börja med, lagen ej böra afse sådan mark der ännu ung växtlig skog kvarstår, ehuru ej i tillräcklig mängd.

Slutligen återstår kontrollen att lagens (om återväxt) bestämmelser uppfyllas. Denna kontroll torde icke kunna läggas på revirförvaltningarna, men med god vilja bör dock sättet härför kunna utfinnas. Kommunalnämnderna, som hafva en ledamot i hvarje rote eller del af socknarna, eller skiftesgodemännen t. ex., borde till revirförvaltaren, eller till en af Konungens befallningshafvande utsedd person kunna anmäla, när skog här eller der afverkats, hvarigenom denne finge kännedom om hvilka som skola inom de bestämda åren till honom inlemna bevis, att ifrågavarande återväxt finnes, och der t. ex. så ej skedt, bör denne person med biträde af skiftesgodemännen, efter hållen syn och värdering, gå i författning om bristens afhjelpande på skogsegarens bekostnad. Möjligen uppstående tvister torde böra afgöras genom kompromiss.

Med stöd af hvad sålunda anförts får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utarbetande och framläggande till Riksdagens pröfning och godkännande af ett förslag till lag om skyldighet för skogsegare att inom vissa år efter afverkningen af skog styrka, det återväxt finnes å den del af den afverkade marken, som ej under tiden odlats till åker eller äng.

Stockholm den 21 januari 1896.

Wilh. Wallin.